Källmaterial till arbetshäftet

5–11 OKTOBER

HÖJDPUNKTER FRÅN BIBELN | 2 MOSEBOKEN 31, 32

”Fly från avgudadyrkan”

***w09* 15/5 11 § 11**
Skynda framåt mot mogenhet – ”Jehovas stora dag är nära”

11 Det kan vara svårt att tillämpa det vi har lärt oss från Bibeln, särskilt under svåra omständigheter. Tänk på exemplet med Israels söner. Inte långt efter det att Jehova hade befriat dem från slaveriet i Egypten började de ”träta med Mose” och satte ”Jehova på prov”. Varför gjorde de det? Därför att de inte hade vatten att dricka. (2 Mos. 17:1–4) Mindre än två månader efter det att de hade ingått ett förbund med Gud och gått med på att göra ”allt vad Jehova ... [hade] sagt” överträdde de hans lag om avgudadyrkan. (2 Mos. 24:3, 12–18; 32:1, 2, 7–9) Kan det ha berott på att Moses långa frånvaro i samband med att han fick ta emot anvisningar på berget Horeb hade gjort dem rädda? Trodde de kanske att amalekiterna skulle anfalla dem igen och att de skulle vara hjälplösa utan Mose, vars upplyfta händer hade gett dem seger vid ett tidigare tillfälle? (2 Mos. 17:8–16) Det är möjligt, men hur det än var med den saken ”ville [de] inte lyda” Gud. (Apg. 7:39–41) Paulus uppmanade de kristna att göra sitt yttersta för att inte ”falla enligt samma olydnadsmönster” som israeliterna, som var rädda för att gå in i det utlovade landet. (Hebr. 4:3, 11)

***w12* 15/10 25 § 12**
Lyd Gud och dra nytta av hans svurna eder

12 Jehova började omedelbart fullgöra sin del av lagförbundet. Han utvalde präster som skulle tjäna vid ett tält för tillbedjan. Prästerna skulle hjälpa ofullkomliga människor att få ett gott förhållande till honom. Men israeliterna å sin sida glömde snabbt att de hade överlämnat sig åt Gud och ”vållade Israels Helige smärta”. (Ps. 78:41) När Mose till exempel fick ytterligare anvisningar på berget Sinai blev israeliterna otåliga, och deras tro på Gud försvagades. De trodde att Mose hade övergett dem. De gjorde därför en guldkalv och sa: ”Detta, Israel, är din Gud, som förde dig upp från Egyptens land.” (2 Mos. 32:1, 4) Sedan firade de vad de kallade ”en högtid till Jehovas ära” och böjde sig ner för guldkalven och frambar offer åt den. När Jehova såg det sa han till Mose: ”De har snabbt vikit av från den väg som jag har befallt dem att gå.” (2 Mos. 32:5, 6, 8) Under de år som följde gav israeliterna många löften till Gud som de sorgligt nog bröt. (4 Mos. 30:2)

***w18.07* 20 § 14**
”Vem är på Jehovas sida?”

14 Israeliterna var väl medvetna om att avgudadyrkan var fel. (2 Mos. 20:3–5) Men nu tillbad de en guldkalv! Det var helt uppenbart att de syndade. Men de lurade kanske sig själva och tänkte att de fortfarande stod på Jehovas sida. Aron kallade ju tillbedjan av guldkalven för ”en högtid åt Jehova”. Hur reagerade Jehova? Han kände sig sviken. Han sa till Mose att folket hade ”gjort något ont” och ”lämnat den väg som ... [han] befallde dem att gå”. Jehova blev så upprörd att han ville utplåna hela nationen. (2 Mos. 32:5–10)

Andliga guldkorn

***w19.12* 3 § 4**
Det finns en tid för både arbete och vila

4 Jehova och Jesus arbetar verkligen hårt, och de är våra föredömen. Betyder det att det är onödigt att vila? Nej, absolut inte. Jehova blir aldrig trött, så han behöver ingen återhämtning. Men det står i Bibeln att Jehova vilade och kände sig nöjd när han hade skapat himlen

och jorden. (2 Mos. 31:17) Det betyder att han stannade upp och tog sig tid att njuta av det han hade gjort. När Jesus var här på jorden arbetade han hårt, men han tog sig ändå tid att vila och äta tillsammans med sina vänner. (Matt. 14:13; Luk. 7:34)

***w87* 1/9 29**
Frågor från läsekretsen

Att någon blir uppmärksammad, bevarad i minne och godkänd (har sitt namn ”i livets bok”) betyder inte att han garanteras evigt liv, som om detta skulle vara förutbestämt eller oföränderligt. Beträffande israeliterna bad Mose till Jehova: ”Förlåt dem nu deras synd. Vill du inte göra det, så utplåna mig ur boken som du skriver i.” Gud svarade: ”Den som har syndat mot mig, honom skall jag utplåna ur min bok.” (2 Moseboken 32:32, 33) Ja, även sedan Gud har infört någon med godkännande i sin ”bok”, kan den personen bli olydig eller överge sin tro. Om det utvecklar sig så, kommer Gud att ”utplåna hans namn ur livets bok”. – Uppenbarelseboken 3:5.

12–18 OKTOBER

HÖJDPUNKTER FRÅN BIBELN | 2 MOSEBOKEN 33, 34

”Jehovas fina egenskaper”

***it*-2 446 § 3**
Namn

Det materiella skaparverket vittnar om Guds existens, men det uppenbarar inte Guds namn. (Ps 19:1; Rom 1:20) Att känna Guds namn innebär mer än att bara veta vad hans namn är. (2Kr 6:33) Det innebär att man känner Gud som person – hans avsikter, gärningar och egenskaper, så som de uppenbaras i hans ord. (Jfr 1Ku 8:41–43; 9:3, 7; Neh 9:10.) Detta framgår av exemplet med Mose, en man som Jehova kände ”vid namn”, dvs. ingående. (2Mo 33:12) Mose fick privilegiet att se en manifestation av Jehovas härlighet och höra hans namn ropas ut eller förkunnas. (2Mo 34:5) Denna kungörelse var inte bara en upprepning av namnet ”Jehova”, utan en förklaring angående hans egenskaper och gärningar. ”Jehova, Jehova, en barmhärtig och nådig Gud, sen till vrede och rik på kärleksfull omtanke och sanning, som bevarar kärleksfull omtanke mot tusenden, som förlåter missgärning och överträdelse och synd, men på inga villkor fritar från straff, utan låter straff för fäders missgärning komma över söner och över sonsöner, över den tredje generationen och över den fjärde generationen.” (2Mo 34:6, 7) Moses sång, som innehåller orden ”ty jag skall förkunna Jehovas namn”, berättar också om hur Gud handlade med Israel och beskriver hans egenskaper. (5Mo 32:3–44)

***w09* 1/5 18 § 3–5**
Gud beskriver sig själv

Det första Jehova uppenbarar om sig själv är att han är ”en barmhärtig och nådig Gud”. (Vers 6) Enligt en bibelkännare visar det hebreiska ord som har återgetts med ”barmhärtig” att Gud har ”öm medkänsla, alldeles som en far har öm medkänsla med sina barn”. Det ord som har återgetts med ”nådig” är besläktat med ett verb som ”beskriver hur någon kan fylla en annan persons behov och drivs av hela sitt hjärta till att göra det”. Det är tydligt att Jehova vill att vi ska veta att han tar hand om sina tillbedjare, alldeles som föräldrar tar hand om sina barn – med öm kärlek och stor omsorg. (Psalm 103:8, 13)

Vidare säger Jehova att han är ”sen till vrede”. (Vers 6) Han blir inte lätt arg på sina jordiska tjänare. Nej, han är tålmodig mot dem och har fördrag med deras fel och brister. Han låter dem få tid på sig att ändra sig och överge sitt syndfulla levnadssätt. (2 Petrus 3:9)

Gud fortsätter och säger att han är ”rik på kärleksfull omtanke och sanning”. (Vers 6) Kär-

leksfull omtanke, eller lojal kärlek, är en dyrbar egenskap hos Jehova. Med hjälp av den skapar han ett starkt och bestående band mellan sig och sitt folk. (5 Moseboken 7:9) Jehova är också källan till sanning. Han bedrar inte och kan inte bli bedragen. Eftersom han är ”sanningens Gud” kan vi fullständigt lita på allt han säger, även det han har lovat för framtiden. (Psalm 31:5)

***w09* 1/5 18 § 6**
Gud beskriver sig själv

En annan viktig sanning som Jehova vill att vi ska känna till om honom är att han ”förlåter missgärning och överträdelse och synd”. (Vers 7) Han är ”redo att förlåta” ångerfulla syndare. (Psalm 86:5) Men han ser ändå inte mellan fingrarna med onda gärningar. Han förklarar att han ”på inga villkor fritar från straff”. (Vers 7) Den helige och rättvise Guden kommer inte att låta uppsåtliga syndare förbli ostraffade. Förr eller senare kommer konsekvenserna av deras syndfulla uppförande att hinna upp dem.

Andliga guldkorn

***w04* 15/3 27 § 5**
Viktiga detaljer från Andra Moseboken

33:11, 20 – Hur talade Gud till Mose ”ansikte mot ansikte”? Det här uttrycket betecknar en förtrolig, dubbelriktad konversation. Mose talade med Guds representant och fick muntligen instruktioner av Jehova genom honom. Men Mose såg inte Jehova, eftersom ingen människa kan se Gud och leva. Jehova talade alltså inte personligen med Mose. Lagen ”överbringades av änglar genom en medlares hand”, enligt Galaterna 3:19.

***w98* 1/9 20 § 5**
Sätter du de viktigaste tingen främst?

Tre gånger om året var landets alla israeliter och proselyter av mankön befallda att visa sig inför Jehova. Många familjeöverhuvuden insåg att hela familjen kunde ha nytta av sådana här tillfällen och ordnade därför så att hustrun och barnen följde med. Men vem skulle skydda deras hem och åkrar mot fiender, när familjen inte var hemma? Jehova lovade: ”Ingen kommer att ha begär till ditt land medan du drar upp för att se Jehovas, din Guds, ansikte tre gånger om året.” (2 Moseboken 34:24) Det krävdes tro av israeliterna för att inse att om de satte andliga intressen främst skulle de inte förlora materiellt på detta. Höll Jehova vad han lovade? Ja, det gjorde han verkligen!

19–25 OKTOBER

HÖJDPUNKTER FRÅN BIBELN | 2 MOSEBOKEN 35, 36

”Hjälp att utföra Jehovas arbete”

***w14* 15/12 4 § 4**
Jehova välsignar en villig inställning

Men det som gjorde Jehova gladast var inte de materiella gåvor folket kom med, utan att de så villigt gav sitt stöd åt den sanna tillbedjan. De gav också av sin tid och kraft. Det berättas att ”alla kvinnor som var visa i hjärtat spann med sina händer” och att ”alla kvinnor som manades av sitt hjärtas vishet spann gethåret”. Sedan sägs det också att Jehova gav Besalel ”vishet, förstånd och kunskap och allt slags hantverksskicklighet”. Det var alltså Gud som gav Besalel och Oholiab de förmågor de behövde för att utföra sitt uppdrag. (2 Mos. 35:25, 26, 30–35)

***w11* 15/12 18 § 6**
Forntidens trogna vägleddes av Guds ande

6 Besalel levde samtidigt som Mose, och det som han fick vara med om lär oss mycket om hur Guds ande kan vägleda oss. **(*Läs 2 Moseboken 35:30–35*.)** Besalel blev utvald att ha ansvar för det stora projektet att tillverka inredningen till tältboningen. Hade han erfarenhet som hantverkare sedan tidigare? Det är

möjligt, men hans senaste arbete var förmodligen att tillverka tegel åt egyptierna. (2 Mos. 1: 13, 14) Så hur skulle han klara av den här svåra uppgiften? Det sägs att han blev uppfylld av ”Guds ande, med vishet, förstånd och kunskap och allt slags hantverksskicklighet, nämligen till att utforma sinnrika arbeten” och ”konstfärdiga produkter av alla slag”. Helig ande förstärkte de medfödda förmågor Besalel kan ha haft. Detsamma gällde Oholiab. Besalel och Oholiab måste ha lärt sig arbetet bra, för de kunde inte bara utföra arbetet själva utan också lära ut det till andra. Ja, det var Gud som ingav dem i hjärtat att undervisa.

***w11* 15/12 19 § 7**
Forntidens trogna vägleddes av Guds ande

7 Något annat som visar att Besalel och Oholiab vägleddes av Guds ande är att det de tillverkade var så otroligt hållbart – det var fortfarande i bruk närmare 500 år senare. (2 Krön. 1:2–6) Till skillnad från formgivare i dag var de inte intresserade av att få sätta sitt namn på det de hade gjort. De ville att Jehova skulle få all ära. (2 Mos. 36:1, 2)

Andliga guldkorn

***w05* 15/5 23 § 14**
Vi lär känna Jehovas vägar

14 *Ge företräde åt andliga frågor.* Israels nation skulle inte låta omsorgen om de fysiska behoven tränga undan intresset för andlig verksamhet. Israeliterna skulle inte ägna sig enbart åt vardagliga sysslor. Jehova bestämde att en tid varje vecka skulle vara helig och uteslutande användas för sådant som var förknippat med tillbedjan av den sanne Guden. (2 Moseboken 35:1–3; 4 Moseboken 15:32–36) Varje år skulle ytterligare tid ägnas åt särskilda heliga sammankomster. (3 Moseboken 23:4–44) Det här gav israeliterna tillfälle att tänka på Jehovas mäktiga gärningar, att bli påminda om hans vägar och att tacka honom för hans stora godhet. När folket gav uttryck åt sin hängivenhet för Jehova, ökade detta deras gudsfruktan och kärlek och hjälpte dem att vandra på hans vägar. (5 Moseboken 10:12, 13) De sunda principer som ingick i den här undervisningen är till nytta för dem som tjänar Jehova i våra dagar. (Hebréerna 10:24, 25)

***w00* 1/11 29 § 2**
Givmildhet medför glädje

Föreställ dig hur israeliterna måste ha känt sig. Under generationer hade de fått genomlida hårt slaveri och försakelser. Nu var de fria och materiellt rika. Vad skulle de tycka om att dela med sig av det de ägde? De kunde ha menat att de hade förtjänat det och hade rätt att behålla det. Men när de uppmanades att bidra ekonomiskt för att understödja den sanna tillbedjan, gjorde de det – och de gjorde det inte motvilligt och snålt! De glömde inte att det var tack vare Jehova som de hade dessa materiella ting. De gav därför frikostigt av sitt silver och guld och sin boskap. De hade ”ett villigt hjärta”. Deras hjärta ”manade” dem. Deras ”ande sporrade” dem. Det var verkligen ”en frivillig offergåva åt Jehova”. – 2 Moseboken 25:1–9; 35:4–9, 20–29; 36:3–7.

26 OKTOBER–1 NOVEMBER

HÖJDPUNKTER FRÅN BIBELN | 2 MOSEBOKEN 37, 38

”Tälthelgedomens altaren och deras plats i sann tillbedjan”

***it*-1 67**
Altare

Rökelsealtaret. Rökelsealtaret (också kallat ”altaret av guld” [2Mo 39:38]) var också gjort av akacieträ, och den övre ytan och sidorna var överdragna med guld. Upptill fanns det hela vägen runt en bård av guld. Altaret var 44,5 cm långt, 44,5 cm brett och 89 cm högt. Det hade ”horn” som sköt ut från de

fyra övre hörnen, precis som brännoffersaltaret hade. Två guldringar där man förde in de guldöverdragna bärstängerna av akacieträ satt nedanför guldbården på två motsatta sidor av altaret. (2Mo 30:1–5; 37:25–28) På detta altare brändes en särskild rökelse två gånger om dagen, morgon och kväll. (2Mo 30:7–9, 34–38) I andra bibelställen nämns det att ett rökelsekar, eller ett fyrfat, användes när man brände rökelse, och tydligen användes sådana också i förbindelse med rökelsealtaret. (3Mo 16:12, 13; Heb 9:4; Upp 8:5; jfr 2Kr 26:16, 19.) Rökelsealtaret stod inne i tältboningen omedelbart framför förhänget till det allra heligaste. Det sägs därför att det stod ”framför Vittnesbördets ark”. (2Mo 30:1, 6; 40:5, 26, 27)

***it*-2 731**
Rökelse

Den heliga rökelsen som skulle användas i tältboningen i vildmarken framställdes av dyrbara ingredienser som folket hade bidragit med. (2Mo 25:1, 2, 6; 35:4, 5, 8, 27–29) När Jehova gav Mose anvisningar om denna blandning som bestod av fyra ämnen sade han: ”Ta dig välluktande ämnen: staktedroppar och doftnagel och välluktande galbanum och ren virak. Det skall vara lika delar av varje. Och du skall göra det till en rökelse, en kryddblandning, en salvoberedares verk, saltad, ren, helig. Och du skall stöta något av den till fint pulver och lägga något av den framför Vittnesbördet i mötestältet, där jag skall ge mig till känna för dig. Den skall vara höghelig för er.” För att inskärpa hos dem att denna rökelse var helig och utgjorde något speciellt tillade han: ”Den som gör en sådan för att njuta av dess lukt skall utrotas ur sitt folk.” (2Mo 30:34–38; 37:29)

***it*-1 67**
Altare

Tältboningens altaren. När tältboningen uppfördes byggdes två altaren efter Guds anvisningar. Brännoffersaltaret (också kallat kopparaltaret [2Mo 39:39]) tillverkades av akacieträ och hade formen av en ”ihålig låda”, tydligen utan lock och botten. Det var 2,2 m långt, 2,2 m brett och 1,3 m högt och hade ”horn” som sköt ut från de fyra övre hörnen. Alla ytor var överdragna med koppar. Ett galler, eller nätverk, av koppar sattes ”under altarets kant, inuti”, och nådde ”till mitten av altaret”. På de fyra hörnen, nära gallret, satt fyra ringar, och det verkar vara dessa ringar som de båda kopparöverdragna bärstängerna av akacieträ fördes in i när altaret skulle bäras. Det kan innebära att det fanns en springa i två av altarets sidor, så att det kunde sättas in ett platt galler med ringar som stack ut på båda sidor. Det råder stor oenighet bland forskare angående detta, och många anser att det troligen fanns två uppsättningar ringar och att de ringar som bärstängerna fördes in i var fästa direkt på utsidan av altaret. Dessutom tillverkades kopparredskap som tillhörde altaret: hinkar och skovlar för askan, skålar till att samla upp offerdjurens blod, gafflar till köttet samt fyrfat. (2Mo 27:1–8; 38:1–7, 30; 4Mo 4:14)

Andliga guldkorn

***it*-1 53**
Akacia

Akacian har många långa taggar på de vitt utbredda grenarna. Ofta är grenarna så tätt sammanflätade med grenarna på andra akacior att det bildas täta snår. Detta är utan tvivel förklaringen till att det nästan alltid är pluralformen ***shittịm*** som används i den bibliska berättelsen. Akacian kan bli 6–8 m hög, men den har ofta ett buskliknande utseende. Den har mjuka, fjäderlika blad, väldoftande gula blommor och långsmala, lätt böjda baljfrukter. Veden under den grova, svarta barken är massiv och mycket hård, har vacker ådring och drabbas aldrig av insektsangrepp. På grund av att akacian växte i öknen och hade dessa egenskaper var den synnerligen lämplig att

använda som byggnadsmaterial till tältboningen och dess utrustning. Akacieträ användes till förbundsarken (2Mo 25:10; 37:1), skådebrödsbordet (2Mo 25:23; 37:10), altarna (2Mo 27:1; 37:25; 38:1), bärstängerna till dessa föremål (2Mo 25:13, 28; 27:6; 30:5; 37:4, 15, 28; 38:6), stolparna till förhänget och avskärmningen (2Mo 26:32, 37; 36:36) samt till väggramarna (2Mo 26:15; 36:20) och deras tvärstänger (2Mo 26:26; 36:31).

***w15* 1/4 15 § 4**
Visste du?

Till skillnad från dagens glasspeglar var speglarna på Bibelns tid gjorda av blankpolerad metall – vanligtvis brons, men ibland också koppar, silver, guld eller elektrum. Första gången en speglar nämns i Bibeln är i samband med uppförandet av tältboningen, Israels första gemensamma plats för tillbedjan. Kvinnor bidrog med speglar till tillverkningen av det heliga kopparkaret och dess ställ. (2 Moseboken 38:8) Antagligen smälte man ner speglarna för att kunna använda dem till det här.

© 2020 Watch Tower Bible and Tract Society of Pennsylvania